

LBRIS

We know
books

Mihai Pătrașcu

Trupul gândurilor

Galaxia Gutenberg
2026

Un trup al gândurilor e în noi, la fel cum învierea omului-lumină din fiecare trebuie să devină o realitate.

Cred întru Gândul Bun, cel Atofiitorul, Făcătorul pământului și al cerului, al tuturor celor nevăzute și văzute.

Și întru un Gând Întrupat, care din minte s-a creat și la cer s-a înălțat. Lumină din lumină, Gând adevărat din Gând adevărat, făcut, iar nu născut; cel de o natură cu Mama, prin care lumea noastră s-a născut. Carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s-a înălțat din minte și s-a întrupat din mama și din rugăciunea spre Tatăl și s-a făcut lumea noastră. Și s-a răstignit pentru noi în zilele grele și a pățimit și s-a îngropat. Și a înviat prin rugăciunile și gândurile celor dragi. Și s-a făcut lume și șade la dreapta lumină. Și iarăși va să vină cu slavă să ajute viii și morții, a cărui lume nu va avea sfârșit.

Și întru Gândul de bine, Gândul de viață făcătorul, Gândul vindecătorul, care de la Mama purcede, cel ce împreună cu omul este asimilat și-ocrotit, carele în lume s-a plinit.

Întru una întrupată, luminată și curată lume.

Mărturisesc un Gând bun întru iertarea păcatelor.

Aștept întruparea gândurilor.

Și trupul gândurilor ce va să fie.

Amin!

Cuprins

Prefață	7
Gând de față	.11

I. Introducere - sau despre frumusețea cumințeniei și jerfa luminării

Frumusețea cumințeniei	.17
Jerfa lumânării	.19

II. Lumina și locul ei în inimă

Lumina din inimă	.27
Lacrimile stelelor	.31
Umerii	.33
Voia bună	.35
Picătura	.37

III . Cuprins - de la A la Z

A	.43
Menire, omenire, pomenire	.47
Oamenii valoroși	.50
Darul	.52
Semnul	.59
Z	.63

IV. De la Fratele meu la Părintele de lângă noi

Fratele meu	.67
Mijlocitorul	.75
Cât putem duce	.77
Vărai	.79
Întâlniri	.83
Prețul timpului	.86
Smerenie	.90

Anotimpurile vieții	. .95
Încercarea	. .98
Părintele Viorel	. 100

V. Trupul gândurilor

Re-cunoștință	. 105
Revelații	. 108
Rezonanța	. 110
Din greutatea anilor	. 113
Întoarcerea acasă	. 116
Viața ideilor	. 120
Trupul gândurilor	. 126

a salva, prin cuvânt, ceva din experiența lăuntrică. De a transforma gândul în rostire și rostirea în prezență. Iar dacă omul ajunge, cum sugerează autorul, să fie și ceea ce gândește, atunci această carte poate fi citită ca o încercare sinceră de a așeza în lume, cu bună-credință, câteva gânduri cărora li s-a dat trup.

Aurel Codoban

Gând de față

În și prin tot ceea ce facem, noi punem în mișcare un arsenal de gesturi și acțiuni care sunt - sau ar trebui să fie - rezultatele directe ale gândurilor noastre. De la cum coborâm din pat dimineața și până la maniera în care, prin tabieturi, rugăciuni sau nepăsare, la capătul zilei încheiem activitatea și ne pregătim pentru lumea tainică a nopții, tot ceea ce facem este o expresie a ceea ce - și a cum - gândim. *Suntem ceea ce gândim* - ar putea fi varianta actuală a lui *cogito, ergo sum*. Însă astăzi nu mai e suficient să gândim pentru a exista, ci e absolută nevoie să existăm pentru a gândi. *Sum quod cogito* ar putea fi concluzia ultimului secol de psihologie, mentalism sau a studiilor motivaționale. A religiilor care fac eforturi mari să mențină sau să recupereze sufletul omului tot mai mult afectat și invadat din plin de tehnologie, secularizare, necredință sau lipsă de timp. A miliardelor puse în joc pentru a recupera - sau cuceri - teritorii, țări, universul.

Și dacă *suntem ceea ce gândim*, cum am putea noi oare să dăm o formă - sau un trup - gândurilor noastre? Care este modalitatea prin care omul transformă gândul - și se transformă din gând - într-un trup cu care participă la scenele vieții? Cum putem face ca frumusețea să fie transformată în cumințenie - sau invers, de ce e nevoie pentru ca lumina să iasă din inima noastră sau să putem simți iarba, să dăm viață ideilor sau trup gândurilor noastre? Stând în preajma oamenilor-lumină reușim și noi să ne îmbogățim inima și să răspândim, la rândul nostru, lumina. Pentru că *omul viitorului va*

fi lumină sau nu va fi deloc. Homo luminous nu este altceva decât cel care devine ceea ce gândește și dă trup gândurilor.

Sunt câteva din lucrurile pe care, datorită unor oameni-lumină pe care am avut privilegiul să îi întâlnesc, le-am învățat și pe care doresc să le împărtășesc și altora. E picătura mea de contribuție la corola de minuni a lumii și datoria pe care simt că o am, pentru a fi ceea ce gândesc. Nu doar *cogito, ergo sum*, ci *sum quod cogito* este maniera prin care noi, azi, ne raportăm la tot ceea ce există, ni se întâmplă - sau nu înțelegem - și devenim *homo luminous*, oameni-lumină. Iar când vom conștientiza că suntem ceea ce gândim, atunci vom putea și înțelege ce, de ce și cum se întâmplă, din ipostaza de oameni-lumină. Originea oamenilor este, mergând în urmă doar cu câțiva ani (sau zeci de ani), un embrion. Acesta, la rândul lui, își are originea într-o dorință, iar dorința în gând. Gândurile nu numai că transformă oamenii, ci gândurile devin oameni. ***Gândind lumină vom fi lumină, va fi lumină.***

Epoca ***omului luminos*** nu numai că ne bate la ușă, ci deja a început. Oamenii-lumină din jur sunt mult mai mult decât vestitorii, sunt *reprezentanții* acesteia. Pe ei și prin ei se vor clădi stâlpii necesari pentru ca arhitectura lumii să poată dăinui. Energia din materia, dar chiar și din *nemateria* oamenilor-lumină se simte, se vede, iar în curând va fi elementul de legătură dintre epoci. Nu trebuie să vedem privirea mamei care ne urmărește în drumurile noastre prin noaptea zilei - sau a vieții -, pentru că simțim lumina din inima ei care ne luminează drumul. Drumurile care ni se deschid în via-

ță sunt călăuzite de gândurile de lumină ale oamenilor dragi, iar lumea cuantică se va manifesta prin lumina cuantificată în inimi. ***Trupul gândurilor va lua formă de lumină sau nu va mai fi deloc*** - nici trup, nici gând. Epigenetica demonstrează evoluția accelerată a omului în această etapă temporală, iar fizica cuantică o confirmă. Rezonanța magnetică a Pământului are exact frecvența inimii și a undelor cerebrale. Această memorie menține echilibrul vieții. Sănătatea noastră depinde în foarte mare măsură de capacitatea de a rezona - și de a ne acorda - la această vibrație. Dacă timp de mii de ani, frecvența Pământului a fost de 7,83 Hz, sfârșitul mileniului pe care l-am încheiat nu de mult timp a demonstrat că această frecvență s-a accelerat gradat, ajungând la 13,13 Hz, ceea ce înseamnă că bătăile inimii Pământului s-au dublat. Schimbarea polilor magnetici va avea loc în curând, tot ca o consecință a creșterii frecvenței Pământului. În termeni non-academici, ceea ce vedem tot mai des - și apreciem - ca fiind cu susul în jos face parte din paleta complexă de fenomene care prevestesc o etapă următoare din evoluția conștiinței, etapa cuantică. *Hanuka e în noi, la fel cum învierea omului-lumină din fiecare trebuie să devină o realitate. Un trup al gândurilor.*

Și dacă de la gând la ființă e doar un pas, de la gând la lumină e ce ne-a rămas - o scriu și o spun cu al meu glas acum, în acest greu-cumpănit al istoriei ceas.

Este gândul meu de față, în loc de prefață.

Autorul

LBRIS

We know
books

***I. Introducere - sau despre frumusețea
cumințeniei și jerfa luminării***

Frumusețea cumințeniei

Am învățat în viață că oamenii, cu cât sunt mai valoroși, cu atât sunt mai modești. Valoarea este dată de modalitatea prin care ei reușesc să se exprime în diferite domenii, având un renume strălucit și fiind dintre cei care stabilesc linii directoare în zonele unde se desfășoară. Un om de valoare este de o modestie exemplară, ceea ce face ca însăși descoperirea lui să fie una treptată, graduală, el neavând nimic din expansivitatea sau excentricitatea unor mediocri, sau chiar a unor genii.

Lecția aceasta se învață după multe căutări, încercări, drumuri sau treceri de zile și nopți. După peste o jumătate de veac de singurătate, îmi este clar că un om, cu cât este mai cuminte, cu atât este mai frumos. Simplitatea și modestia duc cu certitudine la cumințenie, care, dincolo de faptul că e o formă de manifestare a valorii, devine și o expresie a frumuseții. Lumânarea care se jertfește în tăcere răzbește prin noapte reușește să facă ce nu poate face nici soarele: luminează în întuneric și brăzdează calea către pașii șoptelor noastre. Cumințenia nu are, la o primă vedere, nimic spectaculos; ea nu știe să se exprime vocal, în culori sau în forme atractive. Nu provoacă și nu îndeamnă la ieșirea din tipar. Nu are nimic din attributele modei, ale *trend*-ului sau ale dorinței de noutate; ea este mai degrabă învechită, vetustă, tradiționalistă. Mi-au trebuit zeci de ani să o pot vedea, sute de încercări de a o ignora, mii de nopți să o caut. Ea nu îți dă nici satisfacția unei împliniri în fața prietenilor, nici

avantajele unor bucurii de moment. Ea este, în sine, expresia simplității și a frumuseții. A valorii. Este liniștea îngerilor și certitudinea drumului bun, drept, lin. A siguranței. A clădirii de ființă cu cărămizi mici, dar trainice. Este *ingredientul absolut necesar pentru mântuire*.

Încă nu îmi dau seama dacă e un aspect pozitiv sau nu că înțelegem frumusețea cumineniei doar în toamna vieții... Sigur că, omenește vorbind, regretul e justificabil și părerile de rău înclină balanța de partea negativă a acestei judecăți de valoare. Am vrea, am fi vrut să fie altfel, am fi preferat să știm dinainte cum stau lucrurile, pentru a nu călca pe căile cele greșite ale necumineniei. Sau ale frumuseții înțelese greșit, în primăvara sau în toridul vieții. Ar fi fost mult mai simplu și am fi avut o șansă în plus la chipul de lumină, senin, din iarnă. Însă tot acum vedem cum că unii au avut parte de această cuminenie - și de frumusețea ei -, fără a deține informații suplimentare față de noi. Ei sunt cei pe care am fi putut să îi urmărim din timp, nu doar acum; ei sunt cei de la care am fi putut învăța multe, la timp; ei au fost mereu acolo, în preajma noastră, însă nu au ieșit din comun cu nimic. Nu au avut parte de ieșiri excentrice, de provocări strălucitoare sau de tentații zgomotoase.

Nu pot decât să spun că frumusețea este cuminte. La fel, cuminenia e frumoasă. *Să fim simpli și calmi și Dumnezeu ne va face frumoși ca pomii și pâraiele*, o spune Pessoa. *Simplitatea și cuminenia sunt atributele cu care Dumnezeu ne înzestrează pentru a ne face mai frumoși*.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Jertfa lumânării

Am citit sute de pagini despre acest obiect mic, dar plin de semnificații, lumânarea. Am văzut mii de lumânări aprinse și am trăit de nenumărate ori lângă oameni-lumină... Am simțit, așa cum ne-a învățat Saint-Exupéry, că *esența lumânării e lumina, nu ceara care arde*. Am învățat că lumânarea poate face mai mult decât soarele, pentru că ea luminează în noapte. Am descoperit că adevărata esență a unui om este dată de lumina din el, după cum lumânarea este puntea dintre cele două lumi, prin care suntem împreună-părtași la devenirea întru lume...

Un obiect mic și simplu, la îndemâna oricui, este cel care leagă lumi și suflete - pentru că *Dumnezeu ne învață că adevăratele lucruri din lumea aceasta nu costă bani, sunt la o întindere de mână de noi, iar adevăratele lecții sunt cele despre simplitate și frumusețea acesteia*. La fel ca și credința adevărată, care este de o simplitate dezarmantă și de o frumusețe scilipitoare.

Dintre lecțiile lumânării aș surprinde acum doar șapte, câte una pentru fiecare zi care trebuie să ne marcheze drumul sinuos prin săptămânile vieții noastre:

1. prima lecție a lumânării este *capacitatea de a primi*, de a se transforma într-un obiect care, în tăcere, primește lumină. *Dăruind vei dobândi* este un titlu celebru, iar în cazul nostru, lecția lumânării se traduce în *primind vei lumina*; nu poți dăruia dacă nu ești deschis - și

dispus - la a primi - este primul lucru pe care îl putem învăța de la acest mic obiect.

2. *Verticalitatea*, ca poziție fundamentală până în ultima clipă. În structura ei firavă, de o gingășie și de o delicatețe absolută, inclusiv gestul ținerii ei în mână și al poziționării acesteia în diferite locuri (pe altar, în pangar, pe pervaz, alături de icoane, pe masă, la capul patului, în scurtul drum al spovediților către primirea Trupului și Sângelui Lui, etc) este obligatoriu însoțit de *grijă*, un sentiment care precede - sau completează - iubirea. *Drumul focului ei este mereu în sus, spre cer, în timp ce calea luminii este mereu către tot ce e în jur*, pentru că, în ciuda poziției ei verticale, lumina se produce omnidirecțional, de jur împrejur, asemeni soarelui. Verticalitatea ei este condiția absolută a răspândirii luminii în mod necondiționat. Dacă focul se înalță, lumina coboară, însă, în tendința ei de a lumina pe verticală, ea devine un punct de reper; lumânarea devine lumina pe verticală, în ambele sensuri.

3. *Tăcerea* ca element definitoriu pentru o ființare. Prin diferențiere de la registrul puternic - și strident - al gălăgiei lumii noastre, reprezentat din plin de tot ce ține de universul afișării (artiști, cântăreți, star-urile lumii moderne - sau mondene), sfinții au reprezentat întotdeauna vocea tăcerii. Pentru că viața lor a fost, prin definiție, o urmare a Lui, în tăcere. Chemarea și urmarea Lui nu va fi niciodată zgomotoasă, cu surle sau trâmbițe, ci sub semnul curgerii line, senine, divine. Este exact ceea ce face lumânarea, care arde mereu în tăcere, îndeplinindu-și scopul (lumina) fără zgomot, fără gălăgie, fără a se face remarcată.

4. *Lumina*, capacitatea de a dăruia lumină pe tot parcursul existenței ei. Din primul moment al

primirii focului și al aprinderii ei și până la ultima clipă a existenței acesteia, lumânarea este *dătătoare de lumină*. Asemeni lui Hristos, ea este plină de lumină atâta timp cât e prezentă în viața noastră. Cât timp El este prezent în viețile noastre, chiar și fără să mai percepem acest lucru, noi mergem în și prin lumină.

5. *Universalitatea* ei - lumânarea este prezentă în toate colțurile lumii, atât în ritualurile religioase, cât și în banalele aniversări, trecând printr-o gamă complexă de trăiri, de la pomeniri la iubiri, de la legări la dezlegări. Prin accesibilitatea și simplitatea ei, lumânarea este un exemplu ideal prin care valoarea adăugată unui obiect extrem de simplu, prin lumină, devine absolută - este și motivul pentru care universalitatea acesteia este de netăgăduit.

6. *Element de legătură între lumi* - pentru că noi, la biserică, aprindem câte o lumânare pentru cei dragi. Paradoxul - sau *complexitatea din simplitatea ei* - face ca lumânarea să fie aprinsă atât pentru semenii din viața noastră, cât și pentru cei din viața cealaltă, veșnică. La pangar, o lumânare dusă ca jertfă minimală, este identică pentru vii sau morți - simpla ei așezare de către noi îi dă valența legăturii sufletului nostru cu cei dragi, prezenți în viața noastră, sau cu cei care, prin pomeniri sau aduceri aminte, nu vor fi uitați atâta timp cât sufletul nostru le va dăruia timp și iubire.

7. *altruismul*, prin capacitatea de a se jertfi, de a arde pentru alții. Și nu oricum, ci prin cel puțin 3 atribute: lumina pentru alții, stingerea pe picioare și nelăsarea de urme materiale. *Lumânarea nu este nimic pentru sine, ci e totul pentru cei din jur* - este o lecție de creștinism pe care ne-o dă și care, ca a șaptea lecție

din duminicile vieții noastre, ne cheamă la a Îi dăruia Lui nu numai o zi pe săptămână, ci fiecare clipă în care percepem lumina lumii.

La orice biserică creștină există obiceiul de a se aprinde lumânări, în lumânărar. Fie că e în interior, sau în afara bisericii, aici e locul unde jertfa *bineprimită* a lumânării are un plus de valoare, pentru că și lumânările ard mai bine *împreună*. Iar ruga e însoțită de corul de lumină care își înalță flacăra spre cer. Pangarul e împărțit în două, o parte dedicată celor vii, iar cealaltă celor adormiți întru Domnul. Undeva, în adâncul sufletului poporului român, expresia grafică a cuvântului *vii*, care este *întotdeauna* scrisă cu majuscule - VII, nu este altceva decât marca unei cifre romane, VII - șapte, fapt ce deschide pagina către profunzimea sufletului nostru. E semnul că lumânările trebuie să ardă pentru cei VII mereu, șapte zile pe săptămână, că nici o clipă nu trebuie să uităm - sau să neglijăm - adevărata noastră viață, care doar întru Hristos are sens. Jertfa lumânării este condiția obligatorie pentru ca noi să fim, în toate cele șapte zile, VII.

Toată filosofia creștină este centrată pe realitatea *învierii*. Hristos e primul Om care a *învia*t și El este Cel care ne propovăduiește viața veșnică. *Via* este simbolul *vieții* în Cartea Sfântă, după cum lucrătorii trimiși la sapa *viei* nu sunt altceva decât ucenici pe ogorul *vieții*. Munca în vie, îngrijirea viei, paza viei devin, în mod simbolic, modalități prin care ni se sugerează cum putem să avem parte de cele cu adevărat necesare pentru a dobândi viața veșnică. Viile noastre, la care lucrăm în fiecare zi sunt viețile noastre, cărora trebuie să le dăm atenție șapte zile

din șapte. Învierea noastră este condiționată de cum ne lucrăm propriile noastre VII; noi înșine, prin lumânarea pe care o ardem în scurtul drum prin noaptea vieții, putem fi VII dacă, în toate cele VII zile ale săptămânii ne călăuzim după El, prin oamenii-lumină din jurul nostru.

Dacă oamenii-lumină din viața noastră ne dau direcția și sensul descoperirii lui Hristos, lumânarea este cea mai simplă formă materială a chipului lui Hristos în viața noastră...

Cu timp sau fără de timp, lumânarea are atributele mamei: ni se dăruiește din plin, total, vertical, în tăcere și ne pregătește pentru multele noastre drumuri prin nopțile sau zilele clipelor și vieții. Arde pentru noi și se consumă fără de tăgadă pentru ca sufletul ei să devină valoarea absolută cu care ne înzestrează pentru spectacolul vieții.

Dacă oamenii-lumină din viața noastră ne dau direcția și sensul descoperirii lui Hristos, lumânarea este cea mai simplă formă materială a chipului Său în viața noastră...